

[Peter Nielsen.]

at gribe ind, kan det betyde, at obligationskurserne bliver så lave, at alt alligevel vil hæmmes, ja, meget gå i stå, og vi kan komme ind i helt utålelige tilstande. Det foreliggende lovforslag kan forhåbentlig bevirke, at vi kan få stabiliseret kurserne og dermed billiggjort byggeriet. Det betyder en bremse på investeringer, og selvfølgelig kan man rejse det spørgsmål, om det kan være rigtigt med gunstige afskrivningsregler for at fremme investeringerne, når man samtidig på anden måde skal til at bremse dem. Det kan give anledning til overvejelser, som forhåbentlig også vil foregå i det udvalg, der nu nedsættes til undersøgelse af inflationskilderne.

En begrænsning af långivningen og dermed investeringerne kan fremkalde en vis frygt for beskæftigelsen. Jeg tror, denne frygt i øjeblikket er ubegrundet; vi vil fortsat kunne glæde os over den fulde beskæftigelse. Skulle den komme det mindste i fare, er det klart, at så må andre foranstaltninger overvejes. Den milde begrænsning, der nu finder sted af obligationsudstedelsen, kan heller ikke bevirke, at dansk produktionsliv ikke kan udvikles og moderniseres, selv om det i højere grad må ske af opsparet overskud; det giver gode afskrivningsregler og ordningen med investeringsfonds rige muligheder for. En egentlig investeringskontrol, hvorigennem man kunne fremme de virkelige samfundsgavnige investeringer, er der jo ingen politisk mulighed for. Jeg nævner det blot, for at man ikke skal tro, at det effektive middel ikke kendes.

Vi må altså nu lægge denne milde bremse på al investering, og lad os håbe, at den vil betyde, at vi får stabiliseret obligationsmarkedet, ikke mindst til gavn for det fremtidige byggeri.

Jeg anbefaler lovforslaget til en velvillig og, hvad der også er påkrævet, hurtig behandling her i det høje ting.

Henry Christensen: Ja, så står vi her én gang til med et af regeringens oplæg til forsøg på at sanere den økonomi, som den ved sidste valgkamp forklarede var i en såre udmærket orden. Hvordan er det nu gået siden? Det er nok nødvendigt at gøre et par bemærkninger om det, også for at

forstå baggrunden for den situation, regeringen nu stiller os over for.

Under valgkampen og i løbet af efteråret erklærede regeringen, at tingene var i orden, og at det gik mod en bedre balance. Senere har man måttet konstatere, at det, som skulle være midlet til at sikre, at det gik bedre, indkomstpolitikken, er brudt sammen. Nationalbankdirektøren har klart erkendt dette, og regeringen sad med hænderne i skødet og tav stille, da den skulle have talt og gjort sin indsats gældende, for at indkomstudviklingen ikke skulle løbe skævt til skade for dansk økonomi og til skade for de muligheder, som et samfund i sund balance skulle kunne give.

Det næste var så, at regeringen forklarede, at nu havde den midlet, nu var det den økonomiske politik, der skulle give sig udslag i kasseoverskud. Fik vi bare den gennemført, var det i orden; så havde vi skabt midlet, der sikrede den lavere rente, den sundere økonomi o. s. v. Nu har den skaffet sig et flertal, hvormed den mener at kunne gennemføre denne politik, og så må den altså i dag konstatere, at det heller ikke duer. Den politik, den stod på, hvad dette angik, er heller ikke tilstrækkelig. Det går stadig skævt, og så må den foreslå noget nyt. Ja, siger man, men det er, fordi denne nye finanspolitik med det større kasseoverskud først slår igennem noget senere.

Lad os nu prøve at få lidt begreb om relationerne. Hvad går denne skærpede finanspolitik ud på? Den går ud på at forøge kasseoverskuddet fra 1.000 mill. kr. til 1.200 mill. kr., hvoraf de 100 mill. kr. i alt fald er ganske overmåde tvivlsomme, nemlig det såkaldte præmieobligationslån. Det vil sige, at det i løbet af et kvartal er 25-50 mill. kr.s stramning — ifølge regeringens og finansministerens terminologi — der skulle finde sted. Den højtærede økonomiminister vil formentlig ikke komme og fortælle folkettingen, at dette er afgørende.

Mon ikke det var på tide, hvis vi skal få et sundt grundlag for overvejelse af problemerne, at regeringen begyndte at erkende, at det godt kunne ske, at den også tog fejl, at alt ikke var så strålende godt og i så god balance, som den fortæller det var, bare man gjorde det og det? Sandheden er den, at til trods for at dette land